

A BTA mint a misszió szíve

1989-ben végeztem a Baptista Teológiai Akadémián, ahol néhai dékánunk, dr. Mészáros Kálmán testvér szinte heti rendszerességgel ismételte: a teológia a misszió szíve. Valóban így tekintett és így tekint ránk ma is egész közösségünk. Azóta nagyléptékű változások, korábban nem remélt fordulatok következtek be. Mindenekelőtt megváltozott a baptista vallásosság, és nyilvánosan összeomlott a vallásos jellegű szocialista társadalmi eszme. Hihetetlenül sok ajtót nyitott Jézus Krisztus az evangélium hirdetésére, megszokott és régi-új műfajokban.

Az új korszakban, melyben az általános vallásosság is nagy változásokon megy keresztül, sokan keresik az egyházi istentiszteleti közösségen

kívül, de egyházi körökben életük értelmét.

Teológiai akadémiánk a változásokat kihívásoknak tekintette, melyek mögött a Szentlélek teremtette missziós lehetőségeket látott.

1989-ben 24-en tanultunk együtt. Mindannyian lelkipásztori elhívással készültünk a szolgálatra. 2009. októberi adatok szerint 264 hallgatója van intézményünknek. Közülük 19-en készülnek baptista lelkipásztori szolgálatra. Ez megfelel a jelenlegi egyházi szükségeknek. 20 éve egy hallgató tartozott más felekezethez. Ma a hallgatók 45%-a baptista. A 90 első évfolyamosnak mindössze 30%-a tartozik közösségünkhöz.

(folytatás a 67. oldalon)

Új úton a családok otthonteremtésében

Hogyan válhat otthonteremtő erővé a hit, az erkölcsi elkötelezettség?

Vácrátót, Szent István park születése

Vácrátót eddig botanikus kertjéről és nyári hangversenyeiről volt híres, de az utóbbi időben a mozgáskorlátozottak lovaglásal történő állapotjavítását szolgáló Velo-tanya is országos hírnévre tett szert.

Egy nemes gondolkodású vállalkozó ebben a milióban vásárolt 9 hektárt, belterületbe soroltatta, telkekre osztatta és valamennyi közművel ellátta.

Bárki beláthatja, hogy a 77 telek beépítése ilyen kitűnő helyen rutinfeladat, Jó üzlet! – mondhatják.

A rendezett terület a Szent István park nevet kapta a hozzá vezető Szent István utcáról. Államalapító és a kereszténységet népünknek adó szent királyunk olyan értéket hagyott ránk, amely a ma szigorúan uralkodó gazdasági érdekeken túli örök érvényű emberi megoldást sugall. Mi ez?

(folytatás a következő oldalon)

Heti útmutató

A HÉT IGÉJE

„Ha tökéletes akarsz lenni, menj el, add el vagyonedat, oszd szét a szegényeknek, és kincsed lesz a mennyben; aztán jöjj, és kövess engem!” (Máté 19,21)

A HÉT GONDOLATA

Sokat, nagyon sokat hallok az ingyen kegyelemről. Ehhez képest igen keveset hallok arról a szintúgy a bibliai kijelentés elidegeníthetetlen részét képező üzenetről, hogy a megváltozott ember kitartó erőfeszítéssel, szabályszerű, sőt szívós munkával tartozik szabadító Urát szolgálni. (Fábián Sándor, Rákospalota)

A HÉT GYAKORLATA

A héten próbáld elengedni azokat a dolgokat, amikhez nagyon ragaszkodsz, próbáld kevesebbet tenni azokat a szokásokat, melyekhez nagyon kötödsz! Igyekezz meglátni, hogy a Krisztushoz való kötődésnél nincs fontosabb!

A HÉT IMÁJA

Atyánk, Istenünk, te ismered minden gondolatunkat és szándékunkat. Azt is jól tudod, nem csupán a nyilvánvaló erkölcstelenségek, hanem a jó dolgok gyakorlása is el tud vonni tőled. Nekünk nem mindig könnyű mindennél és mindenkinél jobban szeretni téged. De te meg tudod tenni velünk, hogy akarjuk és tegyük is teljesen a te szolgálatodat. Amen.

Utolsó szavak

Balassi Bálint báró, katona és költő volt. Negyvenedik évét sem érte meg.

Életének utolsó szavai ezek voltak: Krisztus meghalt érettem, és én hogy kételkedhetnék? A te katonád voltam, Uram, és a te seregben jártam.

**Az apám egyszer így tanított:
Fiam. Aki az Istent féli,
senki mástól annak
nem kell félni.**

Bácsi Sándor

PROGRAMAJÁNLÓ

♦ **Február 26-án** este 7 órakor lesz a **Déli gyümölcs ifjúsági istentisztelet következő alkalma** a pestszentimrei imaházban. A közös éneklést a szigetszentmiklósi fiatalok vezetik, *Győri Gábor* Mi a küldetésed? címmel hirdet igét, majd *Kovács Zsuzsanna* minikoncertje (gítár), végül *Füri András* (a Duna-Ipoly Nemzeti Park igazgatója) Zöldben zölden előadása zárja az estét.

♦ **Március 4-6-án** a **Baptista Teológia Akadémián nyílt napokat rendeznek** az érdeklődők és felvételizni szándékozók részére. A nyílt napok órarendjéről a honlapon lehet informálódni (www.bta.hu). A részvételi szándékot március 2-ig kérjük jelezni az alábbi elérhetőségeken: tanulmanyi@bta.hu; vagy 06-20-886-0846.

♦ **Március 4-én**, csütörtökön 18 órakor **fiatal baptista zenei tehetségek koncertjét** hallgathatják az érdeklődők a Pestszentlőrinc Városháza Dísztermében (Budapest XVIII. ker., Városház u. 16.). Fellépnek *Bazsinka Ivett* (fagott), *Jobbágy Andor* (hegedű), *ifj. Bazsinka József* (tuba), *Takács Éva* (ének), *Tóth Sámuel Csaba* (zongora), közreműködik *Kovács Dorottya* színész.

♦ **Március 5-én**, pénteken van az **ökumenikus női világimanap**. A Kamerunért meghirdetett nappal kapcsolatos információk megtalálhatók és letölthetők az Ökumenikus Tanács honlapjáról (www.meot.hu).

♦ **Március 6-án**, szombaton délután 2 órakor **Ép testben ép lélek** címmel **tavaszi női csendesnapot** rendez a pestszentimrei baptista gyülekezet (XVIII. ker., Nemes utca 28.). Előadója *Köves Gáborné* (koordinátor-gyógytornász). Szeretettel várják a lányokat és asszonyokat.

♦ **Március 7-én**, délután 5 órakor kerül sor **„A világ Üdvözítője” című új Héthalmi-CD-bemutató hangversenyre a Pesterzsébeti Baptista Imaházban** (Budapest XX. ker., Ady E. u. 58.). Ezen a tavaszt idéző hangversenyen neves baptista művészek közreműködésével szólnak meg azok az örökszép melódiák, amelyek *dr. Héthalmi Páth Károly* zeneszerző és karnagy testvérünk munkásságának „második felét” jelentik.

Szeretettel várjuk a jó evangéliumi zenét és örök érvényű igazságokat megfogalmazó énekeket szerető és értő testvériséget.

Új úton a családok otthonteremtésében – (folytatás a címloldalról)

A lakópark alapvető küldetése, hivatása – A béke szigete

Legyen a lakópark a hívő keresztények, keresztyének életközösségének a helye, ahol a szomszéd hasonló beállítottságú, hitű, empátiájú! Ezáltal elérhetjük, hogy hajlék vagy védettség helyett valóságos otthonunk legyen házunk, ahova öröm visszatérni a napi „világból”, munkából! A lakópark központi helye ennek megfelelően a *templom*, a megnyugvás szigete, amely a nap 24 órájában várja a betérőt. Kialakításánál szempont, hogy az együtt élők elkötelezettsége miatt lehetőség nyíljék elsősorban a nagy ünnepeken a sokaság befogadására. Ennek építészeti megoldása szép feladat. A parkot a rendezési elképzelések olyan közösségi épületek elhelyezésére is alkalmassá teszik, ahol a kereskedelem, a kultúra, a szociális ellátás kialakítható.

A lakópark által nyújtott lehetőség
Kérdésként merülhet fel a családi házak nagysága, anyagai, minősége és természetesen ára is.

A beruházók eltökélt szándéka, hogy a nagy összefüggések megvalósításáért reális igényű és azzal harmóniában lévő, a családoknak elérhető árakkal számoljanak. Ezzel kívánják segíteni a jó szándékú, ámde

anyagilag nehéz helyzetben lévő családokat.

Újdonság lehet a megvalósításában, hogy a tervezés folyamatában konzultációs együttműködés lehetséges az építető és a tervező között. Így születhetnek meg azok az otthonok, amelyek „testreszabottak”.

A vallás, a hit építő ereje

Országunk leghomogénebb rétegét a vallás, a hit elkötelezettjei alkotják. Ők azok, akik nap mint nap képesek megújulni a család és a közösség békéjében, képesek az erkölcsös kapcsolatokat megélni. Az azonos elkötelezettségű családokat, embereket segítjük egy viszonylag kis területen otthont teremteni. Ilyen kezdeményezésre eddig nem volt és nincs is példa. De lehet. Rajtunk múlik.

Az együttműködés

Miután ilyen kezdeményezés országunkban még nem létezett, segítségül hívjuk az egyházakat.

Tapasztalataikkal, értékes gondolataikkal adjanak valóságálapot a hit és a szeretet jegyében a sokak megsegítésére formálódó vácrátóti Szent István park létrehozásában!

Együttműködésünket felajánlva

Turi Sándor vállalkozó

Kopeczky Lajos okleveles építészmérnök

Mit imádkoztál, Magdi néni?

Nem tudom, mit gondolhat a jó Isten, amikor imádkozom. Tele vagyok kérésekkel, magyarázom neki, miért tegyen meg értem valamit. Kívánságomat minduntalan elmondom neki. Pedig tudja jól, mire van szükségem, és ami javamat szolgálja, azt meg is kapom tőle. Sok áldott megtapasztalás felhője úszik egem felett, és békésen árnyékolja, máskor esővel áztatja tikkadt életem. Különösen nagy szükségem van ezekre a boldog, lélekemelő élményekre, ha betegség tör rám.

A múlt esztendő a megpróbáltatások éve volt. Három komoly bal eset ért, amelyek egyenként is elvihettek volna, de Isten megtartotta életem. A sok fájdalom nem vette el a reménységemet, sőt még a hitem is erősödött. Most a hiteles vigasztaló szolgálatot gyakorlom. Tele van a szívem hálával és magasztalással.

A balesetek idején a szomszédok vettek körül. Fannika is meghallotta, hogy már megint valami baj van velem, azonnal összetette kis kezét, és

imádkozott értem. Aztán hallani akarta a hangomat.

Felhívott telefonon, és megkérdezte, mit „csinálok” éppen. Én akkor őszinte hálával álltam az Úr előtt. Boldog szívvel köszöntem meg az életem.

– Mit imádkoztál, Magdi néni? – faggatott kíváncsian. Elmondtam neki – a négyévesek nyelvén – imádságom lényegét. Élek, nem tört össze a csontom, emlékszem a régi dolgokra és örülök neked.

– Azt is kérted, hogy gyógyítson meg?

– Most azt nem, mert te már imádkoztál ezért. Hiszem, hogy Isten meghallgatta imádat.

Ez a kérdés fészket rakott a szívemben, és gyakran hallom madaram énekét.

Amikor Fannika kérdezte, mit imádkoztam – éppen csordultig telve voltam az Úr dicséretével, abból állt az imám, de jó, hogy nem kell minden imámról beszámolnom neki.

Frittmann Lászlóné

Lépésről lépésre (4. rész)

Gyülekezet

Ha a gyülekezetre gondolkodok, meglevenednek előttem az emlékek. Sárguló képek mozdulnak meg, személyek, szavak, az általam megismert gyülekezetek hangulata frissül fel. Mintha ma lett volna. Mintha még most is hallatszana az igehirdetés, mondanánk a karácsonyi verset, mintha ott lennénk.

Különös ajándéka Istennek a gyülekezet. A kihívottak áldott közössége. A sokfélékből összeálló egységes közösség. Az *egy Úr* mellett felsorakozók sokasága.

Milyen a jó gyülekezet?

Szeretném határozottan leszögezni, hogy Magyarországon nincs rossz baptista gyülekezet! Vannak gyülekezetek, amelyek betegséget hordoznak, amelyeket megkísértett a sátán, amelyeknek gyógyulniuk kellene, de ahol hétről hétre hirdetik az evangéliumot, ahol közösség van, ahol az Úr áldásait megtapasztaljuk, az ajándék, azt értékelni kell, azért imádkozzunk, tegyünk, adjunk hálát!

Éltem kis gyülekezetben és nagy közösségben egyaránt. Méret alapján sem mondanám jobbnak vagy rosszabbnak a gyülekezetet. Falusi és városi, fővárosi gyülekezeteket látva ugyanezt mondom.

Isten ajándéka sokszínű. Az adott településen élők közül, az ott megtérőkből formálja a gyülekezetet, a „Krisztus-testet”. Nevét adja hozzá. Az ő tulajdona. Az ő alkotása.

Felmagasztosul a szememben a gyülekezet. Az Úr gyermekeinek tábor. Látszólag nagyon sokfélék, de sok közös értékük van. Egy az Úr, egy a hit, egy a bemerítés, egy-ségben élhetnek, mert *egy Lélekkel*, a *Lélekkel* itattattak meg.

Ezáltal kerül minden emberi társaság fölé a gyülekezet.

Amikor vasárnap reggel imaórán gyülekezünk, lassan mindenki a helyére kerül. Az *egy Lélek* megérinti szívünket, amely együtt dobban a többiekével.

És akkor... érezzük, hogy milyen jó örülni az örülőkkel! Mert vannak közöttünk, akik örülnek – velük mi is örülünk. Annak, hogy megszületett a gyermekük, felépült a házuk, munkát találtak, vagy éppen lecserélték az autójukat.

Azt is ... érezzük, hogy együtt tudunk sírni a sírókkal (sőt, segíteni is nekik!). Azokkal, akiknek éppen meghalt valaki a szeretteik közül,

akik nem tudják kifizetni adósságukat, elvesztették az állásukat, összetörték az autójukat, és sokáig folytathatnám.

Örülünk a gyülekezetben a megtérőkkel, mert látjuk, hogy Isten mit végzett az életükben.

Látogatóinkat, vendégeinket örömmel fogadjuk. Néha nem értjük őket, hogy az általunk sokat kritizált gyülekezetben miért éreznek akkora szeretetet, az általunk rossznak tartott prédikációra miért térnek meg, hogy miért látnak annyi jót, annyi értéket.

E sorok leírása közben az jár folyton bennem, hogy szeretem a gyülekezetet. Az Úr gyülekezetét, amelybe engem is befogadott, ahol sok testvéremmel együtt otthont adott, ahol szolgálhatok. Az Úr is szereti a gyülekezetet. Azt is, amelynek én vagyok a tagja.

En, a méltatlan, a kegyelemből élő, az Úr irgalmára utalt, a napi vezetésre kényszerült ember itt lehetek. Nem vagyok külön a többiek-nél. Az én hiányomat is ő pótolja ki. A többiekét is. Alapvetően tökéletlenek vagyunk. Ő mégis megtisztított, felkészített.

Nekünk mondta, hogy induljunk el, az ő Nevében missziózni. A szolgálatok sokfélesége állhat előttünk. Tennivaló bőven akad. Munkás is van szép számmal.

Itthon, vagyis a gyülekezetben egyeztetethetjük szolgálatainkat, koordinálhatjuk. Vannak, akik indulnak, hogy vigyék a jó hírt. Vannak, akik segítenek a szükséges eszközök biztosításában, akik tapasztalataikkal támogatják az indulókat, és akik hűséges imádkozóként az Úr előtt vannak – értük.

És így könnyebb prédikálni, segíteni, missziózni.

Kedves Olvasóm! Szeretettel kérek, gondold át, hogy milyen véleményed van a gyülekezetedről! Aztán kezdj el imádkozni magadért és a többiekért! Szeresd testvéreidet, értékeld őket, és meglátod, ők is ugyanezt cselekszik veled!

E sorok olvasása után kérek, köszönd meg Istennek azt a gyülekezetet, ahol kisgyermekként éltél, ahol megtértél, ahol szolgálni kezdted, ahol fájdalmak értek, ahol az Úr újra meg újra kegyelmet adott neked, és ahol most élsz! Az Úr Gyülekezetét!

Mészáros Kornél

A BTA mint a misszió szíve – folytatás a címloldalról

Akkor csak lelkipásztorokat képeztek. Ma lelkipásztorokat, szociális-lelkigondozókat, a misszió különböző irányaira készülöket. A kántor szakon a hagyományos egyházzene és az ifjúsági zene területén szolgálókat. Mindezt az alapképzés, a szakirányú továbbképzés, a felnőttképzés és 2010 őszétől a mesterképzés keretében. A felekezeti közösség mellett az egyszerre jelen levő különböző hallgatói motivációk is befolyásolják a képzést és a lélekápolást. A lelkipásztori vagy más gyülekezeti szolgálatra készülők mellett többségben vannak azok, akik jelenlegi küldetésük jobb betöltése érdekében tanulnak. Közöttük számosan református, evangélikus, katolikus, metodista vagy más gyülekezetben élő, szolgáló testvéreink. Hallgatóink egy része a civil foglalkozásához szükséges diplomaért érkezett hozzánk. Mások, esetenként már diplomásként is, azért tanulják a teológia tudományát, mert szeretnének szakterületük jobb ellátásához újabb nézőpontra szert tenni: megismerni a Bibliát és annak aktuális, korszerű üzenetét. Így van hallgatóink között pedagógus, szociális munkás, menedzser, orvos, de még tűzoltó és rendőr is. A közelmúltban meglepetésünkre olyanok is jelentkeztek tanulásra, akik nem hívők. Ők nem tartoznak egyik egyházhoz sem, azonban szeretnének alaposan megismerkedni a Bibliával. Érdeklőket a hit. Ez óriási kihívás oktatóknak és hívő hallgatóknak egyaránt. Így most már nemcsak misszióra készülünk, de a tanítással és a közösséggel evangelizálunk. Hála Istennek, nem eredménytelenül. Külön öröm számunkra, hogy az új hallgatók legnagyobb részét a korábbi hallgatók toborozzák, baptista és nem baptista lelkipásztorok ajánlják iskolánkat. Főiskolánkon több mint tíz egyház vagy felekezet tagjai élünk együtt. Közös nevezőnk a megfeszített Krisztusról szóló üzenet hirdetése és megélése. Örömteli, de nagyon felelősségteljes lehetőség és küldetés. Megrendítő naponta megtapasztalni Isten megmentő, szolgálatra felkészítő és megtartó kegyelmét. Kérjük, a gyülekezetek továbbra is imádkozzanak értünk, a misszió szívéért.

László Gábor ifj.

A presbiteri vezetésről gondolatok

Presbiteri vezetés vagy csoportos vezetés? A Szentírás nem csoportos vezetést tanít, hanem a Szentlélek vezetését. Ezen nem változtat az a tény, hogy ma kötelező a vezetői csoport létrehozása egy közösség irányítására. A csoportos vezetés önmagában gond is lehet, míg az egyszemélyes vezetés előny is lehet: „Sok a vezető, ha pártitűs van az országban, míg egy értelmes és okos ember soká fenntartja a rendet.” (Péld 28,2) Természetesen ez fordítva is igaz: az egyszemélyes vezetés autokráciához is vezethet, míg a csoportos vezetés megadhatja a Szentlélek akarátának tiszta felismerését. A presbiteri vezetés tehát nem csoportra utal, hanem az életvitel minőségére.

Ki alkalmas? A Szentlélek nem presbitériumot hív el presbitereknek, hanem személyeket. Ezért az elsődleges cél nem vezetői csoport létrehozása, hanem annak megvizsgálása, hogy vannak-e „Lélekkel és bölcsességgel telt” (ApCsel 6,3) testvérek. „Ha van olyan” (Tit 1,6), akkor kell felavatni. Természetesen ha nincs olyan, akkor nem kell csak azért avatni, hogy legyenek avatottjaink. Az alkalmasság nem pusztán az avatás pillanatában szükséges, hanem az egész szolgálat során.

A közvélemény túlzott hangsúlya – Ma nagy a hajlandóság, hogy az alkalmasság alatt elfogadottságot és a gyülekezetvezetés képességét (a kormányzás ajándékát) értsék. Az alkalmasság nem csupán a gyülekezeti forgolódásból derül ki. Ha megfigyeljük Pál apostol feltételeit (Timóteusnak és Titusznak írt levelek), akkor kiderül, hogy az alapvető hangsúlyt a személy jellemére helyezte, nem pedig a képességére, képzettségére. A korabeli gyülekezet az avatandót három életterületen vizsgálta: gyülekezet, család, környezet (társadalom). A magánéletnek, azon belül a családi életnek a gyülekezet előtt ismertnek kellett lenni. Ezenkívül adtak a kívülállók véleményére is, vagyis a nem hívő környezet (szomszéd, munkatárs, főnök-beosztott, falu-városbeli stb.) hogyan minősíti az avatandó életét. (folytatjuk)

Háló Gyula

Igehirdetők a mérlegen (VI.)

„Míg másoknak prédikálok, magam valami módon méltatlanná ne legyek” (2Kor 9,22–27)

Gyakorlatilag tehát arra figyelmeztetnek bennünket ezek az igék, hogy amilyen gyülekezetet szeretnénk szolgálni, először nekünk kell olyanokká lennünk. Soha ne buzdítsuk olyasmire gyülekezetünk tagjait, amire nem mutatunk jó példát! Ne beszéljen az a prédikátor a pontosságról, aki maga pontatlan! Ne rója meg gyülekezete tagjait azért, mert nem járnak rendesen az imaórákra, ha ő sem jelenik meg azokon! Ősi vád a papok ellen ez a szállóige: vizet prédikál, de bort iszik, ami azt is jelenti: mást mond, mint amit cselekszik.

Befejezésül néhány bibliai igét csokorba kötve szeretnék ideállítani, mégpedig nem gyönyörködtetés, hanem megszívlelés céljából: „...és megáldalak téged... és áldás leszel.” (1Móz 12,2)

„Keressétek először Istennek országát és az ő igazságát, és ezek mind megadottnak néktek.” (Mt 6,33) „Aki én utánam akar jönni, tagadja meg magát!” (Lk 9,23)

„Ha gyűlöl titeket a világ, tudjátok meg, hogy engem előbb gyűlölt tinálatoknál!” (Jn 15,18–21; Mt 10,16–18)

„Boldogok vagyok, ha szidalmaznak és háborgatnak titeket, és minden gonosz hazugságot mondanak ellenetek énéretetek!” (Mt 5,11)

„Ne aggódalmaskodjatok, hogy mi módon vagy mit szóljatok!” (Mt 10,19–20,28)

„Nem nagyobb a szolga az ő uránál.” (Jn 15,20)

„Mert ha a zöldellő fán ezt művelik, mi esik a száraz fán?” (Lk 23,31)

Zárszó

Végül csak még annyit, sohase esünk kétségbe, ha támad bennünket a sátán! Sokkal nagyobb baj az, ha már nem törődik velünk. Amikor már senki sem bánt, sőt mindenki bevesz bennünket, akkor már olyanok letünk, mint a fogatlan oroszán, mindenki játszhat velünk, nem jelentünk már semmit. De próbáljunk csak meg nagyon alázatosan, de a Szentlélek segítségével Isten ígéje által komoly munkát kezdeni, amikor megtelnek a padok, az imaórán is imádkoznak a megjelentek, amikor megtérések és újjászületések lesznek gyülekezetünkben, akkor figyeljük meg a sáttant, hogy fog erőlködni és támadni minden eszközzel!

Általában az a megfigyelésem, hogy gyülekezeteink életének két végletében lehet leginkább a sátán támadását meg tapasztalni. Először az ébredések, a megtérések idején, másodszor pedig a haldoklaskor, amikor már csak azért támadja a sátán a gyülekezetet, hogy megadja ezzel a végső kegyelemdőfést Isten gyermekeinek.

Amíg az első támadása a sátánnak biztató, addig az utóbbi végzetes.

Támaszkodjunk mi is az Igére a sátán minden támadásával szemben, mondjuk mi is azt, amit Urunk mondott a kísértésekor: Sátán, meg van írva...

Szabó László

Ui.: Természetesen több ilyen irányú szakmunkát vettem figyelembe előadásom vázlatos megírásánál, s ezeknek egyike-másika termékenyítőleg hatott a lelkemre. Az idézeteknek és neveknek feltüntetése nehézkessé tette volna előadásomat, no meg nem is mindig szó szerint idéztem. Csupán azért jegyzem ezt meg, mert nem szeretnék az idegen tollakkal ékeskedés vádjá alá kerülni.

Mementó Haitiből

„Isten a mi oltalmunk és erősségünk, mindig biztos segítség a nyomorúságban. Azért nem féltünk, ha megindul is a föld, és hegyek omlanak a tenger mélyébe, ha háborgognak és tajtékoznak is vizei, és tombolásától megrendülnek a hegyek... A Seregek Ura velünk van...” Zsoltárok 46,2–8

Amire a természet tanít – Botanika a Bibliában

A föníciai boróka (*Juniperus phoenicea*)

A föníciai boróka (*Juniperus phoenicea*)

„Olyan lesz, mint a bokor a pusztában, nem remélheti, hogy eljön valami jó. Ott tengődik kövek közt a pusztában, a szikes, lakatlan földön.” (Jer 17,6) „Meneküljetek, mentsétek meg életeteket, és legyetek olyanok, mint bokor a pusztában!” (Jer 48,6) Az örökzöldekre használt héber nevek azonosítása a legnehezebb feladat. A szakértők véleménye megoszlik, többben a *beroš* és *rothem* szavakat is a borókéval azonosítják. Moldenke professzor szerint a címfaj héber neve a vörös borókát jelenti. Zoháry viszont a *berot* nevet véli felfedezni az Énekek 1,17-ben és az Ez 27,5-ben, ahol a *beroth* és *beroš* neveket a görög borókéval azonosítja, amit a növény akkád neve is alátámaszt. Többben úgy gondolják, hogy az 1Móz 14,49; 4Móz 19,6 és még jó néhány helyen a cédrusfa helyett inkább borókafáról van szó, amelyet akkoriban szintén „cédrusfának” neveztek. A nemzetség mai héber és arab neve egyaránt *'ar ár ádom*, mely borókát jelent. A fenti igehelyeken a legvalószínűbb az őshonos pikkelyes levelű föníciai boróka, amelyik a bibliai időkben tömeges lehetett.

Hasznosítása

A boróka nemzetség (*Juniperus* sp.) a ciprusfélék családjába (*Cupressaceae*) tartozik. Örökzöld, pikkely vagy tűleveles kétlaki vagy egylaki fák vagy cserjék. Fájuk igen tartós, illatos és faragásra különösen alkalmas. Az egyéves borókabogyót ételek fűszerezésére, a kétéves érettet viszont gin készítésére használták. A borókaolaj pedig fertőtlenítő, méregtelenítő, bőrgyógyító hatású, ezenkívül kiválóan gyógyítja a fagyási sérüléseket. Száritott leveles hajtásait füstölőszerként alkalmazták különböző szertartásoknál. Díszfaként is előszeretettel használják

kertekben, parkokban. A Föníciai boróka (*Juniperus phoenicea*) a mediterrán partokat Dél-Európától Kis-Ázsiáig, Észak-Afrikáig, Kanári-szigetekig végigkíséri. Jelen van a parti fővenyen, a sziklaoldalak levendulás, pillérszász-szuharos, örökzöld cserjéseiben, a makkjában és a kopár száraz tengerparti szirtéken is, ahol sokszor magányos remetefaként található meg. Illatos fája végett sokak szerint a cédrusénál is értéke-

sebb, ezért csaknem teljesen kitermeltek. Vadon már csak a Sínai-félszigeten és Édom erdős területén él. Innen a héber édomi boróka elnevezés. Örökzöld, egylaki bokor vagy kis fa, mely 2–6 m magas és sűrű koronájú. Törzse gyakran meghajlik vagy ferdén megdől. Ágai felálló, hajtásai finomak, tengelyi nézetben alig feltűnően 4–6 pikkelysorosak. Sötét kékeszöld, rombusz alakú, pikkelyszerű levelei aprók, 1–2 mm-esek és kissé hegyesek. A levelek átellenesen vagy hármass örökben, sűrűn helyezkednek el az idősebb hajtásokon. Tűszerű levelek csak a fiatalabb hajtásokon vannak. A gömbös vagy ovális tobozbogyók simák, fényes vörösbarnák vagy kékeszöldek, élesen kirajzolódó tobozpikkelyűek és 3–9 magvúak.

Boróka mint jelkép

A boróka régóta egyfelől a szolgálat, védelem jelképe, másfelől tulajdonságának megfelelően a hosszú élet szimbóluma. Sivatagban tengődő magányos alakja mindkét szöveghelyen az Istenét elhagyó, ezért hiába menekülő bűnös embert is jelképezi. Lelkünk megmentésére figyelmeztet Jeremiás próféta, a hívó embert a pusztában növekvő borókához hasonlítja (Jer 48,6). A homokos területeinken jól ismert borókások rigók és gerlék segítségével természetes módon alakultak ki és terjednek ma is, hiszen e madarak emésztőcsatornájában előkészített magok a sivár homokban már jól csíráznak és gyorsan gyökeret eresztenek. Nekünk is a személyiségfejlődés sokszor kellemetlen, hulladékkal, salakkal teli műhelyében kell előkészülnünk, hogy az élet nehézségeiben legyen erőnk gyorsan kibontakozni és eredményesen növekedni.

Ifj. Fejér László

Borókák

Olyan fajokat is szeretnék bemutatni, amelyek előfordulhattak és felmerülhettek az azonosítás során a címmemzetségből.

Szír boróka (*Juniperus drupacea*)

A leghosszabb levelű és a legváltozatosabb koronaformájú boróka. Általános kúpos vagy széles oszlopos koronájú, 6–18 m magas fa. Kérge rostosan bordás. A vastag alpból szélekedő, 1,5–2,5 cm x 204 mm-es tűlevelei hármass örökben állnak, tompa csúcsúak, a tengely felőli oldalukon szürkészölden ikersávok. Az 1,5–2,2 cm-es tobozbogyók barnák, viaszosan hamvasak; a pikkelyek forradásvonalai feltűnőek, gyantás-édeskés ízű, lekvárt készítenek belőle. Görögországtól Kis- és Nyugat-Ázsiáig honos, a makkja képű cserjésekben formál ritkás állományokat.

Görög boróka (*Juniperus exelsa*)

Nagy bokor vagy több csúcsú, változatos koronájú egylaki 6–20 m-es fa. Kérge rostos kötegekre szakad. Hajtásai igen vékonyak. Apró pikkely levelei 1,5 mm-esek. Tobozbogyói (8–10 mm-esek) először hamvaskékek, majd barnásra érnek. Balkántól a Kaukázusig a száraz mediterrán hegyoldalakon a makkjában vagy a lombhullató örökzöld elegyes borókaerdőkben őshonos.

Szagos boróka (*Juniperus foetidissima*) A magas hegyvidéki cserjések, bokorerdők alkotó faja. Előbb kúpos, majd idősebb korában kinyúló, felhajló ágakkal szabálytalan alakú, sokszor az aljától több törzsű 5–15 m-es fa. Koronája sűrűn ágas. Kérge rostos bordákra válik, világos szürkésbarna. Hajtásai vaskosak. Pikkelylevelei megdörzsölve petróleumos, nehézszagúak. Ovális 8–12 mm-es tobozbogyói 1–2 magvúak és sötétkékes-feketes színűek.

Vörös boróka (*Juniperus oxycedrus*) 10 m-es terebélyes kúp koronájú kétlaki fa. Vörösbarna kérge hosszanti csíkokban hámló. Hármass örökben álló, 2,5 cm hosszú tűlevelei keskenyek, kihegyesedők, fonákjukon két szürkés sávval. 1,2 cm-es tobozbogyói fiatalon hamvaszöldek, éretten vörösek. Kis-Ázsiában, Dél-Európában honosak.

IFIROVAT

Élőben jelentkezünk!

Az együttélésről anekdota

– Rabbi, adj tanácsot! – könyörög Kohnné. – Heten élünk egy szobában. Ezt nem lehet kibírni. Belepusztulunk!

– Van háziállatok?

– Három tyúk meg egy kecske.

– Na, akkor vidd be azokat este a szobába!

– De rabbi! Ha mondom, hogy így is alig férünk el!

– Ne vitatkozz! Tanácsot kértél, adtam. Gyere el újra két hét múlva!

Két hét múlva újra beállít Kohnné, és még nagyobb siránkozásba fog. Hadd kösse vissza az ólba a tyúkokat, hadd vigye ki a kecskét az udvarra, mert megtébozódott!

– Helyes, vidd ki az állatokat a szobából, és gyere el megint három nap múlva!

Három nap múlva beállít Kohnné, ragyog az arca.

– Na, hogy vannak odahaza? – kérdi tőle a bölcs rabbi.

– Boldoggá tettél minket, rabbi! Hamarjában azt se tudjuk, mit kezdjünk a sok felszabadult hellyel.

Ők mondták

A jól sikerült házasság – örökös jegyesség. (Körner)

Ha képes vagy bármit elfelejteni, elkerülnek a válságok. (Murphy)

A nagy szerelem nem érzélem, hanem vállalkozás. (Étienne Rey)

A szerelem a házasság konzerválója. (Mantegazza)

Vele vagy nélküle

Hogy a világválság éppen merre tart, annak előrejelzéséhez ma még elég nagy bátorságra van szükség. Társadalmi hatásait azonban már jósolni sem kell, hiszen azok régen érzékelhetővé és mérhetővé váltak nemcsak a gazdasági, hanem egyre inkább a magánéletében is, az emberi kapcsolatok szintjén.

Az Egyesült Államokban már 1997-ben megfigyelték, hogy a recesszió miatt 17%-kal emelkedett a válások száma, tehát ennek aránya követheti a gazdasági helyzet alakulását. Hihetetlen, de még az olyan fényűző városokban is, mint Dubai, napjainkban már a válások több mint felénél gazdasági okokra hivatkoznak a házasságot felbontani készülők. Nagy-Britanniában sem jobb a helyzet, ott az előrejelzések szerint összesen közel kétmillió brit pár fog válással kapcsolatos jogi segítséget kérni ebben az évben. A *New York Times* szerint az indítékok alapján három csoportra lehet osztani a válni szándékozókat. A nagyon gazdagok kihasználják az alkalmat, amikor vagyonuk értéke látszólag a legalacsonyabb, így kevesebbet követelhet tőlük az exkedves. A munkájukat elvesztő emberek egy része a reménybeli új munkahelyen teljesen új életet is akar kezdeni, és még véletlenül se régi partnerével az oldalán. A harmadik csoport addig akar kilépni a házasságból, amíg még

pénzt láthat belőle. Kezd az egész a haszon-kockázat értékelés nyomán inkább egy befektetésre hasonlítani, mint egy párkapcsolatra.

Legyen szabad megemlíteni, hogy a magyarok már a válság kirobbanása előtt leleményesen alkalmazták a gazdasági érdekből elkövetett házasságfelbontást: egyes elvált szülők változatlanul kiegyensúlyozott kapcsolatban éltek együtt, miközben „hátrányos helyzetűvé” vált gyermekeikre mindenhol több anyagi támogatást kaptak.

Spanyolországban viszont a nagy átlaggal ellentétes tendencia volt tapasztalható. 2008-ban 12,5%-kal kevesebben váltak el, mint az azt megelőző évben. De sajnos ennek is elég prózai okai voltak: a házastársak egyszerűen nem engedhették meg maguknak a válás jogi költségeit (annak ellenére, hogy ezt már az interneten keresztül is elintézhették volna), emellett nehézkessé vált a közös otthon értékesítése, nem is beszélve a két külön háztartás fenntartásáról. Így valósulhatott meg az „egy házban, de nem egy pár” elve a gyakorlatban. Egyébként a jelenség nem újkeletű, hasonló tapasztalatok voltak az 1930-as években az Egyesült Államokban is a Nagy Depresszió idején. (folytatjuk)

(SzitaKötő, elmondo.blog.hu)

A boldog házasság titka

Az amerikai sztárpszichológus, dr. Phillip Calvin McGraw műsorában a házaspárokat szembesíti elszúrt házasságukkal. Kilencpontos tervet dolgozott ki arra, hogyan éljenek a felek boldog házasságban. Ez nem Szentírás, de vannak benne megfontolandó tanácsok.

1. Először is tudnunk kell, mit is akarunk valójában mi.
2. Ismerjük meg egymást alaposan!
3. Nevezzük meg, mit szeretnénk, mire vágyunk!
4. Teljesítsük egymás kívánságát!
5. Legyünk barátságban egymással!
6. Mutassuk ki szeretetünket!
7. Ne tagadjuk meg egymástól a szexuális együttélést!
8. Kövessük a jó példákat!
9. Soha ne adjuk fel!

Technika!

Áldás tud lenni a technika. Szombaton este ájtott egy fáj, hogy ha arra rákattintok, egyenes adásban látható a békési ifi alkalma, és majd másnap a bemerítés. Rákattintottam, és tényleg működött. Jó volt. Előtte már tapasztaltam ezt temesvári és aradi szolgálataim kapcsán is. Még haza sem értem Temesvárról, és már elérhető, meghallgatható volt a prédikáció a neten. Az aradi belvárosi gyülekezetben a technikus testvérünk technikailag a kor követelményeinek megfelelő színvonalon és minőségben több kamerával is biztosítja, hogy egy időben részt lehessen venni az istentiszteleten, be lehessen kapcsolódni. (Ez a missziója, nagy áldozattal valósította meg ezt.) Nagyszerű dolog missziós szempontból. Külföldről is, betegség vagy egyéb akadályoztatás miatti távollét idején is továbbmehet az üzenet, az ige, ének, bizonyágtétel. Persze nem helyettesíthető technikával és a távolság áthidalásával a közösség, a jelenlét. Jó kapcsolatok, részvétel és jelenlét nélkül nem valósul meg igazán a koinónia

közösség, gyülekezet, és nem megy át úgy a szeretet és igazság.

Kis házi gyülekezetünkkel úgy döntöttünk, hogy végignézzük a békési bemerítést. Nem bántuk meg, mert jó volt hallgatni az igét, amit *Beke László* törökszentmiklósi lelkipásztor hirdett. A bemerítést, amit ő és a helyi lelkipásztor, *Merényi Zoltán* végzett. Megragadó volt az őt fehérruhás bizonyágtétele. Egyáltalán, felemelő, pozitív, biztató, Krisztushoz bátorító, hitben előresegítő és hitre, hűségre, odaszánásra hívó volt az alkalom. Köszönjük! Áldást kívánok a békési testvérekre, gyülekezetre, további munkájukra. Áldást és növekedést, tanítvánnyá válást az új testvéreknek.

Használjuk a technikát, éljünk vele Isten dicsőségére, országa építésére! Lehet, hogy *Bátkai Alex* (e-mail címe: abatkai@rdslink.ro) bárkit segít, tanácsol videotechnika dolgában. Erdemes lenne egyébként látni egyszer itt a *Béke hírnökben* is azt a listát, ahol elérhetők honlapok, melyekről akár élőben, akár felvételtől letölthetők, használhatók lennének hasznos anyagok, prédikációk és egyéb szolgálatok missziómunkánkban. (Lehet, hogy van ilyen lista, csak én nem tudok róla.) Adjátok közre ezt a kincset! Rajtunk múlik, hogy átok, vagy áldás-e a technika! Persze minden pénznél, technikánál, épületnél, szervezetnél és külsőségnél többet ér Krisztusnak odaszánt engedelmes, szolgálatra kész hűséges életünk.

Bayer György

A ragaszkodás feladása

Mindig nagyon kevés dologhoz ragaszkodtam, de volt néhány könyv, mely számomra mindennél kedvesebb volt. Az egyik, melyet kölcsönadtam – Nagy Szent Teréz írásai –, elveszett, nem tudták visszaadni. Hihetetlen szomorúság, düh és harag volt bennem, hisz a kommunista időben pótolhatatlan veszteség ért. Ültem magamban és dühöngtem. Egyszerre csak belém sajgott: nem jól van így, hisz függök a könyvektől. Éreztem, hogy a birtoklás vágy ural és vezet engem. Nagyon megszegyelltem magam! Bementem a szobámba, és szépen, nagybetűkkel, beleírtam minden könyvembe, hogy „Tied és mindenkié!” Majd néztem a könyveket – mindennél drágább kincseimet –, melyeket tudatosan mindenki tulajdonává tettem, és éreztem, hogy szabad vagyok. Éreztem, hogy nem birtoklom, hanem tudom a szent könyveket; nem használom, hanem élem a bennük foglaltakat, és ez ott, akkor hihetetlenül szabadabbá tett. (*Böjte Csaba*)

AKIK HAZAMENTEK

„Van vigasztalás Krisztusban” (Fil 2,1)

HÉVÍZGYÖRK: 2010. február 11-én vettünk búcsút **Aszódi Jánosné** (sz. **Fehér Sára**) testvérnőnkől. Szélid, csöndes, de hűségben az Úrhoz ragaszkodó testvérnőnk 77 évet kapott mennyei Gazdájától. 1950-ben baptizálta néhai *Békfi Pál* lelkipásztor Nógrádmegyeren. A vigasztalás igéjével *Sörös Attila* és *Szlepák Lajos* lelkipásztorok szolgáltak.

LADÁNYBENE: Február 11-én kísértük utolsó földi útjára **Csizmadia Pálné** testvérünket, akinek 76 földi esztendő ajándékozott Menyneyi Atyánk. Temetésén *Nemeshegyi Zoltán* lelkipásztor hirdette a vigasztalás igéjét, és az ócsai énekesek egy csoportja szolgált a gyászistentiszteleten.

TUZSÉR: 2009. december 2-án kísértük utolsó földi útjára **Deregi Balázs** testvért, akinek 74 év adatott, melyből 11 évet megtérése után élhetett közösségünkben.

Már életünkben legyünk természetesek és őszinték! Így környezetünk sosem fogja úgy érezni, ha rólunk beszél, nem szabad igazat mondani, hanem vagy dicsérni kell bennünket, vagy hallgatni kell rólunk. És így megóvhatjuk a temetésünkön részt vevőket is attól, hogy vagy csak jót halljanak rólunk (pedig: Hogyan lehetne tiszta a halandó, és igaz ember az, ki asszonytól született? – Jób 15,14), vagy elhallgassanak mindent.

Sokat gondolkodtam már azon – végighallgatva egy-egy temetési prédikációt vagy életút-ismeretést –, hogy miért nem lehet őszintén elmondani: Testvérünk is bűnös volt, ezért is hitt Jézus Krisztus váltságában, ő is ember volt, voltak jó és rossz tulajdonságai, de mivel hívó volt, küzdött Krisztus Lelke által a változásért. Miért nem lehet életútját úgy ismertetni, hogy az valóságos legyen: emberi. Vajon a halálnál megállva nem sokkal inkább őszintének kell lennünk, mint máskor. **hgy**

Versek

De utat találjon

Tollhegyre tűzni,
gránitba vézni,
nyárba metszeni,
lélekbe vetni,
mint jó földbe jó magot
a teremő fényes szót.
Ne hulljon tengerbe,
tudattalan mélybe;
de utat találjon
csillagfényű térbe,
s búzavirágként
ékeskedjen égve.

Öngyilkos öldöklő

Homályban a tudat, lélek,
mit takarnak a miérttek?
Mit a harag, kiömlő vér,
nem fedi be a havas tél.
Halott hitből hiedelem,
hőssé avat a fegyverem.
Atomhá hasadt örület,
nincs ki lefogná kezemet.
Rút szívemnek talmi a lét,
benne galád pokoltűz ég.
Káinokat szülő átkok,
rajzanak a kannibálok.
Nincs ott küszöb, nincs ott határ,
ahol sodor a gyilkos ár...
Árnyékként kísér gyűlölet,
dobhatsz rá bármennyi követ.
Futótűzként él az tovább,
sosem leled meg a nyomát.
Pedig ott van időben, térben,
elrejtőzve a testben, vérben.

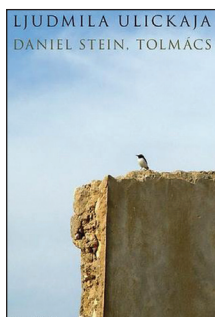
Győztes túlélője

Míg él a szív, a lélek,
él a vers is, az ének.
Nagy éltető tüze az
a teremő Igének.
S ha szülője tiszta szív,
a feddhetetlen lélek:
győztes túlélője
időnek és térnek.
S nem lesz prédája
bősz viharak, vésznék.

Venyercsán László

Daniel Stein, tolmács

Ljudmila Ulickaja – Magvető Kiadó, 2009

Ljudmila Ulickaja neve nem ismeretlen a magyar olvasók között. Már korábban is, 2003 óta jelentek meg művei a Magvető Kiadónál. Az egyik legnépszerűbb kortárs orosz író, számos jelentős orosz és nemzetközi díj kitüntetettje. Ez a könyv 2009-ben jutott el hozzánk.

A főhős, Daniel valahol Galíciában születik nem sokkal Lengyelország német-szovjet földarabolása előtt, zsidónak. A sorsa tipikus háborús zsidósors. Menekülés, bujkálás, megint menekülés és megint bujkálás. Sokszor csoda, akkor ő még így hiszi, hogy megmenekül. Később érti csak meg, hogy ez nem csoda, hanem Isten, az ő Istene vigyáz rá. Ábrahám, Izsák és Jákób Istene, aki nem felhőkön angyali seregekkel, harsonák közt érkezik, hanem csöndben, szó nélkül. Észre sem lehet venni a jelenlétét, hacsak nem abból, hogy újra meg újra megmenti. Daniel ekkor kezdi tudatosan keresni őt. Kérdezi Istent a „megtiport, mocsokká változtatott élet értékéről, a szabadságról, ami szinte senkinek nem kell, Istenről, aki egyre kevésbé van benne életünkben, az erőfeszítésről, amivel kikaparhatnánk Istent az elkoptatott szavak alól és az önmagára záródó hétköznapi életből”. Így keresi Daniel. És mi? 2010-ben mi hogyan keressük Rákoscabán? Nem régen ért véget az ökumenikus imahét. Egyik nap elmentünk a katolikusokhoz. Ott kivel találkoztunk? A katolikus Istennel? Másnap az evangélikusoknál jártunk. Ott az evangélikus Isten előtt borultunk le? A reformátusoknál a református Istennek hódoltunk? És vasárnap nálunk ki volt jelen a lelkészek, tiszteletesek, parochusok kívül? A baptista Isten? Vagy lehet, hogy mindenütt ugyanaz az Isten? Az egyetlen, Élő Isten? Lehetséges ez? Lehet, hogy ő volt mindenütt jelen?

Steint az események Istenhez társítják. Kérdései egyre érdekfeszítőbbek. Ő tudja, hogy a pilátusi kérdés: „Mi az igazság?”, csak retorika. A „Mi a hit?” kérdése azonban nem retorika, hanem életszükséglet. A hitet, amely minden embernek a személyes titka, meg akarja tisztítani minden buroktól

az ép, oszthatatlan magig. Szerinte hinni és tudni két külön dolog, de a legfontosabb, hogy az ember tudja, miben hisz.

Később életének erről a szakaszáról így ír egyik levelében: „Én annyiszor kaptam ajándékba az életemet, hogy már nem is volt az enyém, és odaadtam. Mert egyáltalán nem engem illetett. Értsd meg, én nem bánom, hogy szerzetesi fogadalmat tettem; igent mondtam, és Isten segédelmével életem végéig szerzetesként fogok élni.” És úgy is élt. Megtalálta Istent, de melyiket? A zsidó-két? A reformátusokét? A katolikus, vagy a baptistát? Melyiket? Ő úgy hiszi, tudja és tetteivel hirdeti, hogy az Egy Igaz Istent, kinek Fia a zsidó Krisztus, „kinek nevében Pál apostol az e világi nemzetiséget, a társadalmi különbségeket, de még az ember nemét is jelentéktelenné nyilvánította”.

Az emberek mindig szomjúhozták Isten létének bizonyítékait, ezt nagy filozófusok is kutatták. Nemcsak Szent Ágoston, hanem Kant is. De ő, Daniel Stein, Ulickaja szerint meg is találta. A tolmács, aki „nyelveken szól” az őt körülvevő világhoz, keresztyénekhez, zsidókhoz, arabokhoz, hívókhöz és hitetlenekhez a huszadik század második felének történelmi forgatagában nemcsak keresi, de meg is találja Istent, Istenünket önmagában és a világban is.

A könyv elolvasása igazi csemege, méltó lezárása lehet az ökumenikus imahétnek, és remek útravaló minden napi keresésünkhöz.

Békefi Iván (Rákoscaba)

Az igazság kereséséről

Mulatságosak vagyunk, hogy a hozzánk hasonlók társaságában keresünk nyugalmat: mivel éppoly nyomorultak és tehetetlenek, mint mi, nem fognak rajtunk segíteni; egyedül halunk meg.

Úgy kell tehát viselkednünk, mintha egyedül lennénk; ám akkor építenénk-e pompás házakat stb.? Habozás nélkül az igazságot keressük; s az, hogy mégsem ezt választjuk, csak arról tesz bizonyosságot, hogy többre értékeljük az emberek megbecsülését, mint az igazság keresését.

Pascal